

[Himmelstrup.]

sætte paa Grundlag deraf, at tilvejebringe saa store Midler udefra, at Statstilskuddet kan nedsættes saa langt, som vi anser for nødvendigt under de nuværende Forhold — og saa er der igen gaaet et Aar, saa har Staten igen ydet et Beløb paa 1 200 000 Kr. til Det kongelige Teater under overmaade trykkende økonomiske Forhold her i Landet og under Forhold, hvor man paa anden Maade har været nødt til at nedskære Statsbevillinger. Det har vi ikke ment var forsvarligt, og vi stiller derfor, som sagt, Ændringsforslaget under Nr. 210, der altsaa tager Sigte paa allerede nu at nedsætte Tilskuddet til Det kongelige Teater til 250 000 Kr. Jeg skal saa varmt, som det er mig muligt, anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag.

Korsgaard: Naar Det kongelige Teaters Forhold i Aar som ikke saa sjældent tidligere drøftes i Forbindelse med Finanslovens tredie Behandling og ikke ved Behandlingen af et særligt Lovforslag, er Grunden dertil den, at den af Undervisningsministeriet paa Risdagens Foranledning nedsatte Teaterkommission ikke er blevet færdig saa tidligt, at man paa Grundlag af dennes Arbejde kunde komme til Klarhed over, om det er muligt at skabe det fornødne Flertal i Rigsdagens Ting for en ny Teaterordning.

Inden jeg gaar over til at sige det, jeg i øvrigt vil sige om Sagen, vil jeg gerne med Tanken paa Kommissionen mindes en Mand, som i Dag er ført til sit sidste Hvilested, en af mine Venner, som jeg netop paa Grund af denne Debat ikke har kunnet vise den sidste Ære ved at følge ham til hans Grav. Det er jo et rent privat Forhold, men jeg finder dog Grund til at fremhæve Redaktør Gulmann som en virkelig sand Ven af Det kongelige Teater, for hvem der ikke fandtes Svinkeærinder i nogen som helst Retning over for dette Problem, for hvem Problemet at bevare den danske Skuespilscene som en Statsinstitution var saa betydeligt, at han snart sagt kunde gaa med til hvad som helst, naar blot dette Problem blev løst. Jeg beklager for Teatrets Skyld meget, at Redaktør Gulmann ikke er mere, for givet er det selvfølgelig, at det ikke er helt uden Betydning, hvem der i en given Situation er Chefredaktør for et dog meget indflydelsesrigt Dagblad.

Som sagt, Grunden til, at man her debatterer Sagen som en almindelig Finanslovsag, er den, at Kommissionen ikke er blevet færdig med sit Arbejde. Nu kan der

jo spørges om, hvem der har Skylden herfor. Jeg maa mene, at Undervisningsministeren har det ikke. Der kunde derefter være Tale om, at Kommissionens Formand, Departementschef Graae, i særlig Grad havde Skylden; helt afvises kan det ikke, men hvis der overhovedet er Skyld, maa jeg dog mene, at Formændene for de forskellige Udvalg, som Kommissionen har haft nedsat, i særlig Grad maa bære denne Skyld, og et Udvalg, der i ganske særlig Grad i givet Fald maatte bære Ansvar, turde være Budget- og Personaleudvalget, for hvilket jeg havde den Fornøjelse at være Formand.

Dette Udvalg har holdt et meget stort Antal Møder, og jeg tør ogsaa sige, at netop dette Udvalgs mange Møder er en af Grundene til, at der ikke paa Rigsdagens Bord forlængst har kunnet ligge et Forslag. Jeg tager imidlertid gerne det fulde Ansvar for, at Udvalget efter Evne — det er jo muligt, at Evnen har svigtet — har søgt at trænge ind i, om det virkelig var muligt at komme til væsentlige Besparelser med Hensyn til en fremtidig Teaterordning. Det har altsaa vist sig, kan jeg maaske sige — beklageligvis eller heldigvis, ligesom man nu vil det —, at den Besparelse, som kunde gennemføres, er med den nuværende Teaterchef allerede praktisk talt gennemført, og det er heller ikke noget helt lille Beløb, der er sparet gennem det, der er sket, siden han er kommet til. Teatrets Tilskud er jo fra et Tilskud paa et vist Tidspunkt paa 2 Mill. Kr. gaaet ned til godt og vel 1 Mill. Kr., det, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup kalder mellem 1,1 og 1,2 Million; dog efter hans Mening nærmest 1,2 Mill. Kr.

Naar man i øvrigt skal drøfte Teatrets Forhold i det givne Øjeblik, kan det ikke bestrides, at der er et vist politisk Moment i Sagen, idet alle vil vide, at Det radikale Parti, ligesom for øvrigt de andre om jeg saa maa sige borgerlige Partier, har haft Vanskeligheder med Hensyn til at naa til Enighed. Om dette i en given Situation kan føre til en politisk Udladning, skal jeg lade være usagt, jeg ved det ikke. Jeg haaber for Det kongelige Teaters Skyld, at denne Sag maa blive behandlet rent sagligt, for kan den ikke det, saa er det i hvert Fald for mig det sikre, at der er stor Sandsynlighed for, at Det kongelige Teaters Fremtid herved bliver skadet, og med den Kærlighed, jeg nu engang har til dette Teater, vilde jeg i allerhøjeste Grad beklage, at politisk-taktiske Forhold skulde skade Teatrets Fremtid.